

ע"פ 8311/04/19 - מדינת ישראל נגד יהודה עדני

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני: כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
כב' השופט עודד שחם
כב' השופט אברהם רובין

ע"פ 8311-04-19
מדינת ישראל נ' עדני

המערכת
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ח' בן שלום
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
המשיב
יהודה עדני
ע"י ב"כ עו"ד מ' פרידמן

פסק דין

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בירושלים (כב' השופט א' סלע), בת"פ 68095-09-16, מיום 18.2.19. בפסק הדין זוכה המשיב מכל העבירות שיוחסו לו בכתב אישום שהוגש נגדו.

כתב האישום ייחס למשיב מספר עבירות של הפרת צו פיקוח (להלן: "הצו"), בניגוד לסעיף 22(א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006 (להלן: "החוק").

לאחר שנתנו דעתנו לטענות הצדדים, על רקע כלל החומר שבפנינו, הגענו למסקנה כי יש לקבל את הערעור בחלקו, על פי המפורט להלן. נעמוד עתה על הטעמים ביסוד הכרעה זו.

בכתב האישום יוחסו למשיב מספר הפרות של תנאי שנקבע בצו הפיקוח בעניינו, אשר אסר על התחברות ו/או שהייה במחיצת קטינים וקטינות. בהקשר זה עומדים על הפרק בנקודת הזמן הנוכחית שני אירועים: אירוע אחד התרחש ביום 28.5.15. מהכרעת הדין עולה, כי המערער נראה באותו מועד על-ידי קצין הפיקוח כשהוא משוחח עם שני קטינים. המשיב העיד, כי באותו מועד חיפש חנות למוצרי חשמל אשר שכח את מיקומה המדויק. הוא ראה שני קטינים ושאל אותם היכן החנות. הם השיבו לו שאינם יודעים והמשיכו בדרכם.

באירוע השני, שהתרחש ביום 6.3.16, עולה מהכרעת הדין, כי קצין הפיקוח הבחין שקטין הנושא תיק מגיע לעבר הנאשם אשר דיבר איתו בחביבות. קצין הפיקוח מסר, כי בתשובה לשאלתו מסר לו הקטין כי המשיב שאל אותו אם הוא הבן של פלוני. לגבי אירוע זה העיד המשיב כי עבר ברחוב המלך דוד כשהבחין בקטין המסתכל עליו כאילו חיכה שיאמר לו שלום. הוא לא זיהה את הקטין והמשיך ללכת. כאשר נזכר לפתע כי מדובר בבן של ידיד טוב שלו, פנה לקטין, שאל אותו אם הוא בנו של פלוני, ואמר לו שימסור ד"ש לאביו.

בנסיבות אלה עולה השאלה האם שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי לא שוכנע ברמת הוודאות הנדרשת לשם הרשעה בפלילים, כי התנהגותו של המשיב עלתה כדי "התחברות" עם קטינים, כפי שנקבע בצו. עמדתנו היא כי יש להשיב לשאלה זו בשלילה. יש יסוד להבחנה שמתח בית משפט קמא בין האיסור על יצירת קשר, אשר נקבע במקום אחר בצו, לבין האיסור על התחברות עם קטינים או קטינות. גם אם נכונה טענת המדינה כי מושג ההתחברות מחייב מלכתחילה יצירת קשר, ברי כי התחברות מניחה הן בפן האיכותי, הן במימד הזמן, עוצמה של קשר, החורגת מגדר החלפת מילים ספורות, בעניין של יומיום.

יש ממש גם בקביעת בית משפט קמא, כי במילה "התחברות" טמונה עמימות בלתי מבוטלת. בנסיבות הקונקרטיות המתוארות לעיל, ובשים לב להוראת סעיף 34כא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, קיימת לכל הפחות פרשנות סבירה לפיה מעשיו המתוארים של המשיב לא עלו כדי התחברות אסורה. משכך היה יסוד לקביעת בית משפט קמא כי יש לזכות את המערער מן העבירות שיוחסו לו בגין האירועים האמורים.

בכל הנוגע להיבט העקרוני בטענות המדינה, נעיר כי פסק הדין לא נועד להגביל את האפשרויות העומדות לפני המדינה בבקשות לצווים על פי החוק, ואף צוין בו כי חלף בקשה לאסור על התחברות עם קטינים, הייתה המדינה יכולה לבקש שיוטל איסור על יצירת קשר עמם (ראו פסקה 24 לפסק הדין).

התוצאה היא כי לעניין זה יש לדחות את הערעור.

שונים פני הדברים ביחס לשני מקרים נוספים המפורטים בכתב האישום, בהם לא התייצב המערער לשיחות או מפגשים שנקבעו לו במשרדי יחידת הפיקוח. במקרה אחד, ביום 26.2.15, טען המערער כי לא התייצב, הואיל ובאותו מועד שהה במירון לאחר שאחיו, עמו נסע לשם, החליט להישאר במירון גם במועד שנקבע לפגישה. מן החומר (מוצג ת/11) עולה כי באותו מועד שוחח קצין הפיקוח עם המשיב, אשר מסר כי הוא נמצא בטיול ולכן לא יוכל להגיע. המערער מתועד באותו מסמך כמי שמסר שהתקשר לקצין הפיקוח ממירון יום קודם למפגש, אך לא זכה למענה. המשיב טוען גם, כי אף דיבר עם באת כוחו על מנת שתיצור גם היא קשר עם קצין הפיקוח ותודיע לו על כך שהוא מתעכב במירון.

אירוע נוסף של אי התייצבות למפגש, היה ביום 11.10.16, לגביו טען המשיב כי לא חש בטוב. בפסק הדין צוין כי המשיב לא ידע לומר בבירור כי ניסה להשיג את קצין הפיקוח ולדווח לו שלא יוכל להגיע לפגישה.

בית משפט קמא קבע כי אין מחלוקת שהמשיב לא התייצב לשני המפגשים, אך עומדת לו הגנת זוטי דברים הקבועה בסעיף 34ז לחוק העונשין.

קביעה זו אין בידינו לקבל. נקודת המוצא היא, כפי שצוין בית משפט קמא עצמו, שקיימת חשיבות מרובה להתייצבותו של העברייני המפוקח למפגשים הנקבעים לו. מן המתואר לעיל עולה, כי לא היה טעם מניח את הדעת לאי התייצבותו של המשיב למפגשים, בניגוד לחובה המפורשת שהוטלה עליו לעניין זה בצו. גם אם ניסה המשיב לעדכן את קצין הפיקוח מבעוד מועד באירוע המוקדם מבין השניים, אין בכך כדי לסייע לו. חובתו של המשיב הייתה להתייצב למפגש. מתן עדכון, אשר איננו אלא העמדת קצין פיקוח לפני עובדה מוגמרת של אי התייצבות, אינו יכול להתקבל כהתנהגות

סבירה העולה בקנה אחד עם לשון הצו ועם תכליתו. הטענה כי המשיב לא חש בטוב במועד המפגש השני, לא נתמכה בכל תיעוד, וממילא לא ניתן לקבוע שלקה בבריאותו במידה כה חמורה, עד כי לא יכול היה להתייצב למפגש.

לא נעלם מעיננו, כי בין שני האירועים היה פער זמנים לא מבוטל, של כ - 20 חודשים. נתנו דעתנו גם לכך שאין טענה כי המשיב לא התייצב למפגשים נוספים. אין בכך כדי לגרוע מן העובדה שהצו הופר, ומעוצמתו של האינטרס הציבורי המשמעותי בקיום החובה של התייצבות למפגשים על פי הצו. בהקשר זה נעיר, כי לא מדובר בהפרה של נורמה כללית שעניינה שיתוף פעולה עם קצין הפיקוח, כי אם בהפרה של נורמה ספציפית וקונקרטית שעניינה חובת התייצבות למפגשים. חובה זו שהוטלה במפורש בצו אף נקבעה בחוק כתנאי עצמאי העומד על רגליו שלו, אשר חובה לקבוע אותו בצו על פי החוק (ראו סעיף 13(א)(2) לחוק). במצב דברים זה אין מדובר באחד מן המקרים בהם ניתן לראות במעשה כמעשה קל ערך, אשר מתקיים בו הסייג של זוטי דברים.

יוצא, כי לעניין אחרון זה - אי התייצבותו של המשיב לשני המפגשים האמורים - לא ניתן לאשר את פסק הדין. אנו מבטלים אפוא את פסק הדין בנקודה זו, ומרשיעים את המשיב בעבירה שיוחסה לו של הפרת צו הפיקוח (שתי עבירות). התיק יוחזר לבית משפט השלום על מנת שישמע ראיות וטיעונים לעונש ויגזור את דינו של המשיב בגין עבירות אלה.

הערעור מתקבל אפוא בחלקו, על פי המפורט לעיל.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

**ניתן היום, ד' תמוז
תשע"ט, 07 יולי 2019,
בהעדר הצדדים.
אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]**

עודד שחם, שופט   אברהם רובין, שופט